

НАСТАВНО –НАУЧНОМ ВЕЋУ
ФИЛОЗОФСКОГ ФАКУЛТЕТА УНИВЕРЗИТЕТА У НИШУ

Одлуком Наставно –научног већа Филозофског факултета Универзитета у Нишу, број 202/1-4-2-01, од 24.јуна 2015. године, именовани смо за чланове Комисије за оцену и одбрану докторске дисертације кандидаткиње мр Иване Марков – Чикић, магистра техничких наука – подручје организационих наука за односе с јавношћу и мултимедијалне комуникације, под називом: УЛОГА И ЗНАЧАЈ ТЕЛЕВИЗИЈСКОГ ПРОГРАМА У ОБРАЗОВАЊУ ДЕЦЕ И МЛАДИХ. Комисија је прегледала докторску дисертацију и на основу целокупне анализе, подноси следећи

ИЗВЕШТАЈ

1. Обим и структура докторске дисертације

Докторска дисертација под називом УЛОГА И ЗНАЧАЈ ТЕЛЕВИЗИЈСКОГ ПРОГРАМА У ОБРАЗОВАЊУ ДЕЦЕ И МЛАДИХ, ауторке мр Иване Марков-Чикић, написана је у складу са Одлуком о достављању докторских дисертација за репозиторијум Универзитета у Нишу СНУ број 29/1-15-11 од 29.01.2015. године. Структура дисертације садржи: Увод, Резиме на српском и енглеском језику са кључним речима, текст докторске дисертације, написан ћириличним писмом у формату А4 на укупно 305 страница. Основни текст рада написан је на 226 странице, а у склопу њега заступљено је 10 табела и 27 графикана. Литература која садржи укупно 160 библиографских јединица и 62 јединице веб – литературе и интернет извора на српском и страним језицима, поређана је азбучним редом и прегледно написана на 19 страница. Посебан део чине прилози укупно 41: графикони (40), табеле (4), упитник са скалом процене за: ученике, родитеље и наставнике, изјава о ауторству, изјава о истоветности штампане и електронске верзије докторског рада и изјава о коришћењу. На крају се налази биографија са библиографијом ауторке, на 305 страни као саставни део докторске дисертације.

Докторска дисертација садржи Увод, Теоријски оквир истраживања, Методолошки оквир истраживања чији саставни део је и Дискусија резултата и Закључак са препорукама.

У Уводу (стр. 10-18) је укратко образложена тема рада и мотивација кандидаткиње за истраживање. Значај и друштвена оправданост за проучавање ове интердисциплинарне теме која је захтевала прожимање неколико научних области које су значајне за разумевање улоге телевизије у образовању деце и младих, у исто време и јасно упућују на потребу динамичнијег развоја медијске писмености у Србији.

Прва целина рада, *Теоријски оквир истраживања* (стр. 19-157) подељен је на шест мањих одељака у којима су представљени и детаљније објашњени основни елементи проучаване теме, од општих појмова до конкретних и суштинских у односу на предмет истраживања. У теоријском делу у првом мањем поглављу, кандидаткиња мр Ивана Марков – Чикић, полази од основних појмова садржаних у предмету истраживања: појам комуникације, масовни медији, политика емитовања програма за децу и младе, појам образовања, неформално и информално образовање. Кандидаткиња се позива на дефиниције појмова из различитих енциклопедија, лексикона, законских и програмских докумената као и аутора који су истраживали проблем којим се ауторка бави у дисертацији. У другом мањем одељку прве целине насловљеном: *Телевизија као масовни медиј*, мр Марков-Чикић полази од појмовног одређења и упознаје нас са историјским прегледом настанка и развоја телевизије да би у другим пододељцима извршила анализу значајних питања за опредељену тему рада: национална телевизија и национални јавни сервис, образовни програм националне телевизије, телевизија као носилац информалног учења и телевизија и интернет. Извршена је анализа значајних питања везаних за проблематику улоге и значаја телевизије у образовању деце и младих тако да је овај одељак и најобимнији (стр. 42-79) у оквиру Теоријског оквира истраживања. Консултујући различите ауторе кандидаткиња нас упознаје са најзначајнијим интердисциплинарним областима у вези проучавања телевизије као мас медиј за информисање, ширење науке и културе али и као средство самосталног изражавања и уметничке комуникације. Као најважнији став стручњака из области медија и медијске педагогије уочава сазнање да образовна телевизија може да подучава, а као приоритетни циљ образовног програма може се дефинисати допринос ширем контексту образовања који се у оквиру програмског

концепта националне телевизије спроводи кроз школски и научни програм који су истовремено и програмска обавеза јавног сервиса и националних телевизија. У савременом свету телевизија игра значајну улогу у одрастању деце и младих и представља значајан фактор социјализације утиче и на њихово понашање, формирање система вредности и погледа на свет. Сам утицај телевизије присутан је и када телевизија и нема посебну намеру зато се теоретичари медија слажу да телевизија јесте носилац информалног учења и деци нуди један алтернативни начин за стицањем и упознавањем света око себе без великих захтева и обавеза. На крају ове целине кандидаткиња истиче да су телевизијски садржаји данас доступни посредством Интернета на дигиталним платформама. У трећем одељку извршена је анализа значајних ставова и истраживања о телевизијској публици са посебним освртом на децу и младе у адолесцентском добу на које се очекују најинтензивнији утицаји телевизијских програма. Четврти одељак: *Адолесценти као конзументи тв садржаја* је концептуално значајан сегмент за саму интердисциплинарну тему истраживања улоге и значаја телевизијског програма у образовању деце и младих. Само истраживање спроведено је међу популацијом 13-14 година и 17-18 година, односно међу адолесцентима. Време адолесценције обухвата раздобље од 11 до 25 године живота. Бројна истраживања у оквиру културолошких приступа медијима, како нам указује кандидаткиња у овом делу потврђују да активност гледања телевизије захтева од гледалаца да користе мноштво когнитивних стратегија које се односе на размишљање и перцепцију што је у супротности са популистичким приступом које гледање телевизије вреднује као бесмислену активност, пуку забаву и губљење времена. У адолесценцији млади први пут постају способни за хипотетичко-дедуктивно расуђивање (Пијаже, према: Берк, 2008:363,364). Способност размишљања о властитим мислима, у комбинацији са телесним психолошким променама кроз које адолесценти пролазе, како закључује мр Марков - Чикић значи да они почињу да размишљају више о себи. У овом делу разматрају се дакле питања везана за адолесценте и перцепцију телевизијског програма кроз јасно утемељење у познатим теоријама признатих аутора као и у приказу истраживања, како у свету као на пример Ван Еврово (2004) истраживање о утицају гледања телевизије на успех у школи спроведено осамдесетих година у САД, Лемиш (2008) тако и у земљама окружења и у Србији. У делу *Значај медијског описмењавања деце и адолесцената у савременом друштву* разматрају се

питања везана за законску и институционалну основу за унапређење медијске писмености у Србији као потребу генератора развоја демократског друштва. Износећи јасан и недвосмислени став потребе унапређења медијске писмености кандидаткиња се позива на бројне ауторе (Потер, Ауфдерхајде, Лемиш, Безданов - Гостимир, Баке, Милетић, Зграбљић-Ротар, Шикић, Вуксановић и други) и истраживања, констатује да је медијска писменост од фундаменталног значаја за све чланове друштва без обзира на животно доба у коме су и веома важан фактор за активан грађански живот у информационом друштву. У поглављу *Досадашња истраживања проблема* приказана су истраживања о проблему који се истражује у дисертацији. Увидом у истраживања у свету и код нас уочава се да су она ретка и углавном се баве појединачним ефектима и утицајима телевизије на децу и младе. Јасно се уочава и да су се истраживачи значајно више бавили утицајем телевизије на децу млађих узраста и то предшколце и основце (нижи разреди). Малобројна су истраживања која се баве утицајем телевизијског програма на опште образовање као вид проширења школског образовања. Као најзначајнија за предмет истраживања дисертације, кандидаткиња посебно истиче истраживања ауторки Максимовић и Станисављевић-Петровић (2014), Гломазић (2010), Сенић и Јосифовић (2009), Лазић (2010), Поповић-Ћитић (2012), Вамес (2007), Хачинс (2002), Смит (2011), Хак (2010), Џојс О Тул (2012) као и Центра за истраживање РТС-а из 2009. и 2015. године, истраживање Министарства омладине и спорта Србије 2014. године и Бироа за друштвена истраживања из 2013. године. Консултована истраживања послужила су као подстицај у правцу друштвене и научне оправданости истраживања улоге и значаја телевизијског програма у образовању деце и младих, потврђујући утицај телевизијског програма у најразличитијим сегментима и сферама живота адолесцената.

Други део докторске дисертације под називом *Методолошки оквир истраживања* (стр. 158-215) садржи све елементе неопходне за истраживачки део рада: проблем, предмет, циљ, задатке, хипотезе, варијабле, методе, технике и инструменте истраживања, детаљно описану организацију, временски период и ток истраживања, као и начин вршења статистичке обраде података. Овај део као посебно поглавље садржи и *Дискусију резултата* (стр. 173-215). На почетку је јасно постављен проблем и предмет истраживања. Детаљно су разрађени циљеви: теоријски, сазнајни и апликативни, као и шест задатака. Упоредо са тим постављене су хипотезе које су врло јасно и конкретно формулисани. У

складу са стандардима методологије друштвених истраживања представљене су методе (методе теоријске анализе, дескриптивна метода и технике (анализе садржаја, анкетање и скалирање) и инструменти коришћени у истраживању. Поглавље *Дискусија резултата* организовано је кроз више мањих целина (осам) у којима су презентовани резултати истраживања. Мање целине чине свака појединачна испитивана хипотеза. Резултати истраживања приказани су у графиконима и табелама. После сваког графикона и сваке табеле са приказаним резултатима, подаци су детаљно интерпретирани.

У последњем делу докторске дисертације, под називом *Закључак са препорукама* (стр. 216-236) кандидаткиња Марков-Чикић сажето приказује цео рад, од теоријског дела са позивањем на конкретна емпиријска истраживања, преко методологије до интерпретације резултата. На крају у виду препорука, а на основу спроведеног истраживања кандидаткиња указује на потребу медијске писмености као генератора савременог друштва и могућности како да брже постане део праксе и српског друштва.

Литература и веб-литература (стр. 237-255) има укупно 222 библиотечке јединице поређане азбучним редом, домаћих и страних аутора, али и законска, подзаконска и програмска документа. Готово све библиотечке јединице цитиране су у самом тексту.

Листа графикона (стр. 256-257) и Листа табела (стр. 258) као и Прилози (стр. 259-305) саставни су део докторске дисертације.

2. Теоријска и методолошка утемељеност докторске дисертације

Тема докторске дисертације разматра актуелан проблем савременог доба о улози и значају телевизијског програма у образовању деце и младих како у области комуникологије, новинарства и медијског образовања тако и за теорију и праксу имплементације медијске писмености у образовни систем Србије. Као полазиште за истраживачки део рада коришћене су студије које указују на улогу и значај телевизијског програма у образовању адолесцената. Добру основу за конструисање истраживачког дела рада омогућило је сагледавање претходних сродних истраживања домаћих и страних аутора (Кембел, Хомбо,

Мазео, Нојман, Лемиш и други). Теоријска утемељеност докторске дисертације састоји се у веома опсежном теоријском приступу проблему, од историјског осврта на настанак и развој телевизије и посебних програма као што је образовни, дефинисања основних појмова који су предмет истраживања и законске регулативе, до елаборирања савремених теорија и концепција медијских утицаја и сагледавања телевизије као феномена који у животима деце и младих испуњава бројне улоге у оквиру њихових породица, друштвеног живота и слободних активности.

Методолошка утемељеност докторске дисертације утврђена је на основу методолошког приступа проблему истраживања, који садржи све неопходне елементе за једно емпиријско истраживање у области комуникологије и новинарства. Проблем истраживања је јасно постављен, као и циљеви и задаци. На основу њих, као и на основу проучаване научне и стручне литературе, јасно су дефинисане хипотезе. Истраживање је спроведено у мају 2013. године. Намерни стратификовани узорак чинили су ученици седмог и осмог разреда основних школа и трећег и четвртог разреда средњих школа као и њихови наставници, професори и родитељи. Укупно 1688 испитаника: 870 ученика, 594 родитеља и 224 просветна радника у основним и средњим школама у следећим градовима Аутономне покрајине Војводине: Кикинда, Вршац, Панчево, Зрењанин и Нови Сад. Методолошка утемељеност докторске дисертације огледа се и у адекватно конструисаним инструментима које одликује висок степен релијабилности. Приликом тестирања разлике између одговора деце и родитеља примењен је Вилкоксонов тест ранга са знаком, непараметарски тест базиран на случајној расподели разлика између парова. Употребљен је као алтернатива двостраном т-тесту парова. Подаци добијени адекватним статистичким поступцима показују да инструменти конструисани за потребе истраживања имају добре метријске карактеристике.

3. Анализа основних резултата истраживања

Резултати истраживања указују на евидентну улогу телевизијских садржаја у образовању деце и младих, али и потврђују тенденције последњих година да конзументи у адолесцентског периоду више времена проводе конзумирајући медијске садржаје на дигиталним платформама на којима су им доступни и традиционални медији. Анализа

результата у дисертацији презентована је анализом резултата по задатим хипотезама. Нулта односно општа хипотеза: *Телевизијски програм има веома значајну улогу у образовању деце и младих* на стратификованом узорку показала је да телевизијски програм има значајну улогу у образовању деце и младих. На основу одговора јасно се уочава разлика у ставу на ово питање између наставника и родитеља, који сматрају да телевизија има значајну улогу у образовању у односу на ученике код којих преовладава неутралан став 37,49% док нешто мањи проценат 34,49% се слаже да им је овај медиј проширио образовање. Хипотеза која је имала за задатак: *Испитати колико времена деца проводе гледајући телевизијски програм*, показала је да адолесценти проводе више од једног сата конзумирајући телевизијске садржаје. Као значајност истраживања и сагледавања добијених резултата представља сумирање кодираних упитника адолесцената и родитеља ради упоређивања статистичке значајности у одговорима. Статистички значајна разлика уочена је у једном од понуђених одговора о дужини конзумирања садржаја (два сата). Наиме, деца и млади су одговорили 28,7% док су се родитељи у већем проценту определили 37,8% да им деца проводе време конзумирајући телевизијске програме. У оквиру ове хипотезе испитивало се и колико времена адолесценти проводе за комјутером односно Интернету. Највише процената забележено је у одговорима два сата 31,03% и три и више сата 28,74%. Са 52,19% адолесценти у Војводини изјаснили су се и да им је комјутер омиљена активност. Друга хипотеза: *Највећи простор у програмима националних телевизија углавном заузимају комерцијани програми и емисије забавног карактера* је потврђена, анализирајући доступна истраживања Истраживачког центра РТС-а и „Нинамедиа“ из 2009.године и 2013.године. У оквиру истраживања кандидаткиња је испитивала и које програме најчешће конзумирају деца и млади. Резултати су показали да у највећем проценту 54,56 адолесценти прате забавни програм, што се у нешто већем проценту 61,62 потврдило и у одговору родитеља. Као трећа посебна хипотеза изведено је очекивање: *Претпоставља се да је примена васпитно-образовних емисија могућа и пожељна у свакодневном васпитно-образовном раду*. Истраживање је показало да се у великом проценту 71,74 просветни радници у већој или мањој мери позитивно изјаснило о ставу да програми Јавног медијског сервиса Србије треба да конзумирају адолесценти као и да буду део садржаја наставе. Занимљиво је да су у исто време ови испитаници, чак 54,06%, одговорили да у настави не примењују садржаје образовног телевизијског

програма. Иначе, 45,29% испитиваних наставника слаже се са ставом да им је потребан савет медијских стручњака у погледу избора васпитно-образовних емисија за ученике. Мр Марков-Чикић у овом истраживању утврдила је и да се наставници радије опредељују за образовни програм страних телевизија него за националне телевизије. *Претпоставком да родитељи утичу на избор ТВ програма деце*, кандидаткиња се бавила у оквиру четврте хипотезе. Резултати показују став родитеља, готово 80% да је важно утицати на избор емисија коју конзумирају адолесценти у исто време испитивана деца и млади, чак 75% изнели су став да им родитељи нити препоручују нити ограничавају гледање телевизије. Сагледавајући ове резултате кандидаткиња поставља питање да ли постоји и на ком нивоу комуникација између родитеља и адолесцената и научно оправдано констатује да је ово основ за нова истраживања. Истраживање је указало и низак ниво медијске писмености међу испитаницима (не разликовање појмова телевизијски канал – телевизијски програм – телевизијска емисија, медијска писменост, медијски стручњаци и друго). Пета хипотеза бавила се претпоставком: *да наставници и родитељи могу утицати на избор ТВ програма које деца гледају*. Утврђено је да просветни радници свесни значаја и потребе да утичу на своје ученике у одабиру телевизијских садржаја одговорили су у високом проценту 50,67 да то и чине. Међутим, резултат се не може прихватити као апсолутна истина и релевантан с обзиром на то да су се испитивани ученици у значајно већем проценту 77,05 изјаснили да им наставници не препоручују одређене ТВ емисије. Добијени резултати указују и на претпоставку да је један број испитаника међу наставницима приликом изношења става дао друштвено пожељне одговоре тако да би за неко даље истраживање, како и сама кандидаткиња закључује било релевантно поставити питање на пример да ли не утичу на ученике у погледу избора телевизијског програма зато што сматрају да нису довољно компетентни, зато што то излази из домена њиховог посла па се и не сматрају одговорним да то чине или зато што сматрају да ће њихова препорука избора програма имати утицај на ученике. Истраживање у овом смеру претпоставка је да би додатно потврдило потребу стварања услова за активније увођење медијске писмености у образовни систем. Последња (шеста) хипотеза гласи: *ТВ програми код старије омладине више утичу на формирање система вредности у животу и на изградњу животног стила, него што проширују општа научна знања из различитих области*. Резултати су показали да је посредством телевизије највећи проценат готово 40% испитаника одговорило да им

је овај медиј помогао у учењу страног језика, док се 20% изјаснило да је на тај начин стекло знање из области музике, географије и историје. Посебан проблем који је у теоријском приступу проблему истраживања означен као значајан, односи се на улогу телевизије код адолесцената на њихов животни стил (избор музике, гардеробе, хране, свакодневних манира и понашања). Хаково истраживање у Бангладешу (2010.) потврдило је да постоји утицај ријалити телевизијских емисија на сазнајне процесе, ставове и вредности адолесцената као и истраживање Смита (2011.) у Јужној Африци о активној улози медија у обликовању животног доба младих Африканаца. Такође, Хачкинсоново истраживање (2002.) у Охају у САД-у потврдило је утицај музичке телевизије на унутрашње борбе адолесцената и њихов поглед на свет. Ове тенденције показали су и резултати мр Марков-Чикић. Као и у консултованим истраживањима и адолесценти са подручја Војводине у овом истраживању потврдили су да медијски садржај има на њих велику улогу у формирању појединачних животних стилова, укуса и ставова. Рекламни садржаји их опредељују у одабиру хране или пића, а захваљујући телевизијским садржајима о екстремним спортовима и сами (55,71%) би се се одлучило да се опроба у неком. Јасно су изразили став да немају преференце ка телевизијским идолима што је и очекиван резултат како је ова популација у том периоду у потрази за сопственим идентитетом и са израженом потребом да буду независни, самостални и оригинални, али са друге стране наводи на размишљање да испитаници у одговорима нису били потпуно искрени. Ово упућује и на могућност наставка истраживања о овом проблему, али и о актуелности теме која је истраживана.

Сумирани резултати истраживања, како теоријска тако и емпиријска у дисертацији, презентовани у поглављу *Закључак са препорукама*, створили су јасан основ за закључак да се код популације адолесцената рефлектују снажни утицаји телевизијских садржаја. У дигиталном добу у коме производња и промет информација представљају основну друштвену делатност и активног креатора јавног мњења као неопходност се јавља потреба повољне друштвене, економске и политичке климе упоредог унапређења медија и свих образовних нивоа. Истраживање је показало са једне стране позитиван став родитеља и просветних радника према имплементацији телевизијских садржаја и са друге стране такође позитиван став адолесцената у погледу улоге телевизије у њиховом образовању. То наводи на закључак да је неоспоран аудио-визуелни потенцијал телевизије у образовном

процесу. Међутим, идентификован је проблем. Кандидаткиња, указује на мноштво канала везе које нису правилно успостављене међу мноштвом телевизијских порука образовног карактера и примаоца-адолесцената и потребу да се они који немају образовни карактер елиминишу. Мр Марков-Чикић, јасно и недвосмислено констатује да је за ово потребно заједничко и истовремено деловање од највиших инстанци у држави до крајњег примаоца поруке, уз синергију великог броја чинилаца. Улога државе како наводи кандидаткиња, била би у томе да обезбеди повољне услове за медије и подстакне их на креирање образовних садржаја али и да обезбеди механизме медијског описмењавања адолесцената кроз образовни систем и то не само у смеру дигиталне писмености већ и правилног селектовања и усвајања порука. Односно јасно се уочава потреба националне стратегије за медијско описмењавање младих. На основу интердисциплинарног истраживања које је спроведено мр Марков-Чикић износи препоруке за стварање основа за већи позитиван утицај телевизијских порука на децу и младе и подизање нивоа медијске писмености у оквиру постојећих стратегија на свим нивоима у држави: 1. До 2016.године стварање повољнијих друштвено-економских услова за развој система јавног информисања Србије, а које се односи на подизање нивоа медијске писмености у Србији; 2. Активнија конкурсна политика у смеру производње и продукције образовних емисија за младе; 3- Унапређење Локалних акционих планова за младе у делу који се односи на медијску писменост; 4. По угледу на земље у региону увести медијску писменост као редовни или изборни предмет у образовне установе; 5. Активније промовисати образовне емисије националних телевизија, обезбедити им приме-тине за емитовање као и додатна средства образовним редакцијама за производњу и продукцију ових емисија; 6. Сарадња школа и националне телевизије: штампање онлајн информатора на пример о садржајима емисија и програма, непосредно учешће наставника и ученика у избору и креирању телевизијских садржаја као и креирање програма за младе такмичарског карактера у виду квизова и такмичења; 7. Подстицај размене знања и искуства Србије са земљама које су на вишем нивоу медијске писмености и где је она постала део праксе (Словенија, Аустралија, Немачка, Ирска, Шведска, Данска и друге).

4. Закључак и предлог

На основу прегледа и анализе докторске дисертације мр Иване Марков-Чикић, чланови комисије су сагласни у мишљењу да је тема којом се кандидаткиња бави веома актуелна, научно-релевантна и оригинална. Докторска дисертација је добро теоријски утемељена, методолошки коректно постављена и усклађена са образложењем које је наведено у пријави теме.

Реализовано је обимно и оригинално осмишљено истраживање са наменски конструисаним инструментима, а подаци истраживања обрађени су адекватним статистичким техникама и интерпретирани у складу са постављеним теоријским концептом. Добијени подаци приказани су на систематичан начин уз адекватну интерпретацију, тумачење и критички приступ. Интерпретација резултата изложена је у складу са научним стандардима уз повезивање са подацима из теоријског дела рада. Допринос докторске дисертације под називом *Улога и значај телевизијског програма за образовање деце и младих* кандидаткиње мр Иване Марков-Чикић је како у оригиналности теме тако и у истраживању, тумачењу и критичком приступу резултатима овог интердисциплинарног истраживања на узорку од 1.688 испитаника. Истраживање се бавило утицајима телевизијског програма на ученике у адолесцентном узрасту којим се нису у довољној мери бавили истраживачи или су сегментирано мерили утицаје и ефекте на појединачне сфере живота младих, који су под великим утицајем телевизијских садржаја. Малобројна истраживања утицаја телевизије на адолесценте упућују на очит допринос ове дисертације. Оригиналност истраживања је и у упоредној анализи одговора и ставова адолесцената и њихових родитеља. Осим теоријског значаја проблем истраживања и резултати, јасно указују на друштвени значај дисертације у теоријском и практичном смислу у смеру идентификовања медијске неписмености код испитаника како код наставника и родитеља тако и код ученика у адолесцентском добу. Указујући на то кандидаткиња сугерише могуће индикаторе и системска решења у смеру бржег подизања нивоа медијске писмености у Србији.

На основу прегледа рукописа чланови комисије дају позитивну оцену докторске дисертације УЛОГА И ЗНАЧАЈ ТЕЛЕВИЗИЈСКОГ ПРОГРАМА У ОБРАЗОВАЊУ ДЕЦЕ

И МЛАДИХ кандидаткиње мр Иване Марков-Чикић и предлажу Наставно-научном већу Филозофског факултета Универзитета у Нишу да прихвати извештај и да одобри усмену одбрану докторске дисертације.

у Нишу и Бања Луци,

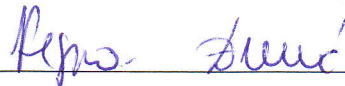
Комисија

7.јули 2015.године

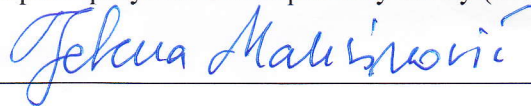
Др Татјана Вулић, ванредни професор
Филозофски факултет Универзитета у Нишу (ментор)

Др Весна Ђурић, ванредни професор
Факултет политичких наука Универзитета у Бања Луци (члан)

Др Јелена Максимовић, доцент
Филозофски факултет Универзитета у Нишу (члан)

Др Весна Анђелковић, ванредни професор
Филозофски факултет Универзитета у Нишу (члан)

Др Драгана Павловић, ванредни професор
Филозофски факултет Универзитета у Нишу (члан)